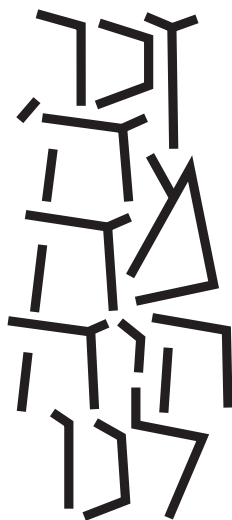

סידור קורן לתשעה באב

מוגה ומבואר בידי
הרב דוד פוקס

•

הוצאת קורן ירושלים

הקדמה ז

ערבית לתשעה באב 1

ברכו 3

עמידה 10

מגילת איכה 19

קינות לערב תשעה באב 29

סיום התפילה 38

שחרית לתשעה באב 43

השכמת הבוקר 45

הכנה לתפילה 49

ברכות השחר 52

קדיש דרבנן 66

פסוקי דומרה 70

ברכו 82

קריאת שמע 86

עמידה 91

סדר קריאת התורה 100

קינות לתשעה באב 109

סיום התפילה 201

מנחה לתשעה באב 207

עטיפת טלית 209

הנחת תפילין 210

שיר של יום 214

סדר קריאת התורה 220

עמידה 227

ערבית למוצאי תשעה באב 241

ברכו 243

עמידה 249

הבדלה 259

קידוש לבנה 259

קינות על קדושי השואה 265

מפתח הקינות 279

הקדמה

”מִי־יִתְּנֵנִי כִּירְחֵי־קֶדֶם, כִּימֵי אֱלֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי” (איוב כט, ב)
 ”אֲשׁוּעַ אֲלִיךָ וְלֹא תַעֲנֵנִי, עֲמַדְתִּי וְהִתְבַּנֵּן בִּי” (איוב ל, כ)

בכל ספר הרואה אור בהוצאתנו מושקעות שעות רבות של עמל, בירור וליטוש. כדי להעניק לציבור דבר נאה ומתקבל, נדרש להתחיל את המלאכה כשנה לפני מועד היציאה לאור העולם. מציאות זו העמידה אותנו בפני התלבטות: בכל יום אנו מתפללים על שיבת ה' לציון, הכיצד זה נשקיע זמן ומאמצים רבים כל כך בספר שכלל לא ייקרא בפי הציבור אם נוכה שה' ייענה לתפילותינו אלה? האם נגע לריק? לעומת זה, האין מוטל עלינו לשרת את הציבור ולהגיש לו את סדר הקינות השייכות ליום החורבן, הנהוג כבר אלפיים שנה ואולי אף יותר?

מסתבר שהתלבטות, אם להשקיע מאמצים אף שייתכן שמהלך הגאולה יושלם בקרוב, נוגעת לתחומים רבים אחרים בחיינו, ובעיקר לשיקולים העומדים לפנינו בעת קבלת החלטות. אילו היה לנו ברור שבתוך זמן מועט תגיע הגאולה השלמה, האם היינו בוחרים בקריירה אחרת? האם היינו מייעדים כסף לקרבנות? האם היינו מקצים מקום בבתינו לחפירת מקווה טהרה? ואם התשובה לכל אלה היא שלילית, האם יצאנו מגדר "מצפים לישועה" (שבת לא ע"א)? לעומת זה, האין מוטל עלינו לעצב את אורח חיינו על פי המציאות שבה אנו חיים?

לשאלות אלה אין מענה. אין הסבר מתקבל על הדעת שיפשר כיאות בין הציפייה לעתיד להשלמה עם ההווה. למתח זה מתוספת המורכבות של הקינות הנאמרות בתשעה באב. מהי מהותן? האם אנחנו זועקים בהן על מצבנו הדל מתוך כאב נואש? האם אנחנו מעלים לפני ה' ולפנינו את זיכרון החורבן? האם אנחנו מתחננים לגאולה ולתיקון המעוות? נראה שאף כאן אין הכרעה. כשם שהקינות נכתבו במהלך אלפיים השנים האחרונות בציפייה והשלמה, בזעקה ותקווה, בזיכרון ותחינה – כן הן נאמרות גם בימינו.

העריכה של הקינות והכתיבה של המבואות נעשתה בראש ובראשונה בידי הנאמנות של הרב דוד פוקס. הטקסט לקוח מסדר הקינות עם פירוש הרי"ד סולובייצ'יק שיצא לאור בהוצאתנו לפני חמש שנים, או הוכן בידי פנחס רוט בבירור קפדני של הנוסח המקורי של כל הקינות מתוך כתבי יד ודפוסים ישנים, והוגה בידי חנן אריאל וישראל אליצור. את ההגהה לקינות ולמבואות עשתה אפרת גרוס,

והעיצוב המוקפד הוא מעשה ידיה של אסתר באר, על פי העקרונות שקבע אליהו קורן ז"ל. על ההפקה אמון אבישי מגנצא. תקוותנו בעת כתיבת שורות אלה היא שלא יהיה עוד צורך להשתמש בספר זה, מלבד להיזכר כבחלום בימים עברו: "שיר המעלות בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" (תהלים קכו, א).

בדור שבו אפשר לקבל תשובות לכל שאלה ובקשה בלחיצת כפתור, מציאות של תהייה וסתירות אינה דבר מצוי. אך בתשעה באב הנחת היסוד היא שאין לנו פתרון, ופנייתנו אל ה' מורכבת מקריאות רבות שנכתבו במהלך הדורות. שלב זה של זעקה, תעייה וחיפוש נואש ככל הנראה הוא חלק מתהליך הגאולה.

עת אראה יפיך / אקרא משוררים בשיר
עת אחזה עניך / אקרא מקונניך
(מתוך הקינה 'ציון עטרת צבי').

יהושע מילר
ערב בין המצרים התשע"ז
שנת החמישים לאיחוד ירושלים

ערבית לתשעה באב

ערבית לתשעה באב

”בְּלֵיל זֶה יִבְכְּיוּ וַיִּלְלוּ בְּנֵי”

במוצאי שבת נוהגים לחלוץ את הנעליים אחרי 'בְּרָכוּי, אך שליח הציבור חולץ לפני 'בְּרָכוּי ואומר 'בְּרוּךְ הַמְּבַדֵּיל. ויש נוהגים לדחות את התפילה עד אחר יציאת השבת, ושכל אחד מהקהל אומר 'בְּרוּךְ הַמְּבַדֵּיל וחולץ נעליים בביתו.

בְּרוּךְ הַמְּבַדֵּיל בֵּין קִדְשׁ לְחֹל

קודם התפילה שליח הציבור אומר 'הוא רְחוּם' (סדר רב עמרם גאון), מכיוון שבערבית אין קרבנות ציבור שיכפרו עלינו כבשחרית ובמנחה (מחזור ויטרי).

תהלים עח

וְהוּא רְחוּם, יִכַּפֵּר עֲוֹן וְלֹא־יִשְׁחִית
וְהִרְבָּה לְהִשִּׁיב אָפוֹ, וְלֹא־יַעִיר כָּל־חַמָּתוֹ:
יְהוָה הוֹשִׁיעָה, הַמְּלֶכֶךְ יַעֲנֵנּוּ בְיֹם־קָדְאָנּוּ:

תהלים כ

קריאת שמע וברכותיה

שליח הציבור כורע בתיבת 'בְּרָכוּי וזוקף בשם. הקהל כורע בתיבת 'בְּרוּךְי וזוקף בשם, ושליח הציבור כורע שוב כאשר הוא חוזר אחריהם.

ש"ץ:
בְּרָכוּי
ד :

את יהוה הַמְּבַרְךְ.

קהל: בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבַרְךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

ש"ץ: בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבַרְךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

במוצאי שבת המתפללים חולצים את נעליהם כאן.

מוכירים את היום בלילה ואת הלילה ביום (ברכות יא ע"ב).
 האבחנה בין היום ללילה היא עדות על נאמנות
 הקב"ה בדבריו ועל קיום בריתו עם ישראל
 (סידור הרוקח על פי ירמיה לא, לד).

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם
 אֲשֶׁר בְּדַבְרוֹ מַעְרִיב עֶרְבִים
 בְּחִכְמָה פּוֹתַח שְׁעָרִים
 וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עֵתִים וּמַחְלִיף אֶת הַזְּמַנִּים
 וּמַסְדֵּד אֶת הַפּוֹכְבִּים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בְּרַקִּיעַ פְּרָצוֹנוֹ.
 בּוֹרָא יוֹם וְלַיְלָה
 גּוֹלֵל אֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אֹר
 וּמַעֲבִיר יוֹם וּמַבְיֵא לַיְלָה
 וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה
 יְהוָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ.
 אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד, יְמִלֶךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמַּעְרִיב עֶרְבִים.

אֶהְבֵּת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ אֶהְבֵּת
 תּוֹרָה וּמִצְוֹת, חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים, אוֹתָנוּ לְמִדָּת
 עַל כֵּן יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּשֹׁכְבֵנוּ וּבִקְוֵמָנוּ נִשְׁיַח בְּחֻקֶיךָ
 וְנִשְׁמַח בְּדַבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד
 כִּי יֵם חַיֵּינוּ וְאוֹךְ יְמֵינוּ
 וּבָהֶם נִהְגָּה יוֹמָם וְלַיְלָה.
 וְאֶהְבֵּתְךָ אֵל תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים.
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל.

יִקְרָא קְרִיאַת שְׁמַע בְּכוּנָה – באימה, ביראה, ברתת וזיע" (ש"ע סא, א).

המתפלל ביחידות אומר:

אֵל מֶלֶךְ נְאֻמָּן

מכסה את עיניו בידו ואומר בכוונה ובקול רם:

דברים **שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, יְהוָה אֶחָד**

בלחש: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

דברים וְאַהֲבַת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל-לִבְבְּךָ וּבְכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-
מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוְךָ הַיּוֹם, עַל-לִבְבְּךָ:
וְשָׁנַנְתָּם לְבִנְיָךְ וּדְבַרְתָּם בְּסֵם, בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלַכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ,
וּבְשֹׂכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וְקִשַּׁרְתָּם לְאוֹת עַל-יָדְךָ וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין
עֵינֶיךָ: וְכִתַּבְתָּם עַל-מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:

דברים וְהָיָה אִם-שָׁמַעַתְּ תִשְׁמְעוּ אֶל-מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מְצִוֶּה אֶתְכֶם
הַיּוֹם, לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעֲבֹדוֹ, בְּכָל-לִבְבְּכֶם וּבְכָל-
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מִטֶּר-אֲרָצְכֶם בְּעֵתוֹ, יוֹרֵה וּמְלַקֹּשׁ, וְאִסַּפְתִּי
דָגְנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וַיִּצְהַרְךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשַׂדְּךָ לְבַהֲמֹתֶךָ, וְאָכְלֹת
וְשִׁבְעֹת: הִשְׁמְרוּ לָכֶם פֶּן-יִפְתָּה לְבַבְכֶם, וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף-יְהוָה בְּכֶם, וְעָצַר
אֶת-הַשָּׁמַיִם וְלֹא-יִהְיֶה מָטָר, וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת-יְבוּלָהּ,
וְאִבַּדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה נָתַן לָכֶם:
וְשָׁמַתֶּם אֶת-דְּבָרַי אֱלֹהֵי עַל-לִבְבְּכֶם וְעַל-נַפְשְׁכֶם, וְקִשַּׁרְתֶּם
אֶתֶם לְאוֹת עַל-יָדְכֶם, וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמְדַתֶּם
אֶתֶם אֶת-בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בְּסֵם, בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ, וּבְלַכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ

וּבְשִׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: לְמַעַן
יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם
לֵאמֹר לָהֶם, כִּי־יָמֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

במדבר טו
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם, וַעֲשׂוּ לַהֶם צִיצֵת עַל־כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם, וְנִתְּנוּ
עַל־צִיצֵת הַכַּנָּף פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצֵת, וּרְאִיתֶם אֹתוֹ,
וְזָכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם, וְלֹא תִתְּוּרוּ אַחֲרַי
לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם, אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי, וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, לֵהָיוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אִמַּת

שליח הציבור חוזר ואומר:
- יהוה אלהיכם אמת

וְאִמּוֹנָה כָּל זֹאת וְקִים עָלֵינוּ
כִּי הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵין זֹולָתוֹ
וְאִנְחָנוּ יִשְׂרָאֵל עֲמוֹ.
הַפּוֹדְנוּ מִיַּד מְלָכִים
מְלַבְּנוּ הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל הָעָרִיצִים.
הָיֵאל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצְרַיִנוּ
וְהַמְשִׁלֵּם גְּמוּלָ לְכָל אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ.

הַעוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת עַד אֵין חֶקֶר, וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר
הַשֵּׁם נִפְשָׁנוּ בַחַיִּים, וְלֹא נָתַן לַמוֹט רַגְלָנוּ
הַמְדְרִיכָנוּ עַל בְּמוֹת אוֹיְבֵינוּ
וַיִּרַם קַרְנָנוּ עַל כָּל שׁוֹנְאֵינוּ.
הַעוֹשֶׂה לָנוּ נְסִים וּנְקָמָה בַּפְרָעָה
אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאֶדְמַת בְּנֵי חָם.
הַמִּכָּה בְּעֶבְרָתוֹ כָּל בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם
וַיֹּצֵא אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵירוֹת עוֹלָם.
הַמַּעֲבִיר בָּנוּ בֵּין גְּזֵרֵי יַם סוּף
אֶת רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת שׁוֹנְאֵיהֶם בְּתֵהוּמוֹת טַבַּע
וְרָאוּ בָנוּ גְבוּרָתוֹ, שִׁבְחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ
וּמַלְכוּתוֹ בְּרִצּוֹן קִבְלוּ עֲלֵיהֶם.
מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל, לְךָ עָנּוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה
וְאָמְרוּ כָלֵם

שמות טו

מִי־כִמְכָה בְּאֵלִים יְהוָה
מִי כִמְכָה נְאֻדָּר בְּקִדְשׁ
נֹרָא תִהְלֵת עֲשֵׂה פְלֹא:

מַלְכוּתְךָ רָאוּ בְנֵיךָ, בּוֹקַע יָם לִפְנֵי מִשָּׁה
זֶה אֵלֵי עָנּוּ, וְאָמְרוּ

שמות טו

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֹאמֵר

ירמיה לא

כִּי־פָדָה יְהוָה אֶת־יַעֲקֹב, וְגֵאֲלוֹ מִיַּד חֲזָק מִמָּנוּ:
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, גֵּאֲלֵ יִשְׂרָאֵל.

הַשְּׂבִיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם
וְהַעֲמִידֵנוּ מִלִּפְנֵי לַחַיִּים
וּפְרֹשׁ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמְךָ
וּתְקַנְנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלִּפְנֵיךָ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמִיךָ.
וְהִגַּן בְּעַדְנוּ, וְהִסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב, דָּבָר וְחָרֵב וְרָעַב וְיָגוֹן
וְהִסֵּר שָׁטָן מִלִּפְנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ
וּבִצֵּל בְּנַפְיֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ
כִּי אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמַצִּילֵנוּ אַתָּה
כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה.
• וְשִׁמּוֹר צִאֲתָנוּ וּבִזְאוֹנוֹ לַחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, שׁוֹמֵר עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לָעַד.

בארץ ישראל ממשיכים את התפילה בחצי קדיש בעמוד הבא. בחול יש אומרים:

בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן: בְּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן, שְׁכֵן יְרוּשָׁלַם,
הַלְלוּיָהּ: בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עֲשֵׂה נִפְלְאוֹת לְבָדוֹ:
וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם, וּיְמַלֵּא כְבוֹדוֹ אֶת-כָּל-הָאָרֶץ, אָמֵן וְאָמֵן:
יְהִי כְבוֹד יְהוָה לְעוֹלָם, יִשְׁמַח יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד-עוֹלָם: כִּי לֹא-יִטָּשׁ יְהוָה אֶת-עַמּוֹ בְּעִבּוֹר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל,
כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶתְכֶם לוֹ לְעַם: וַיְרֵא כָּל-הָעַם וַיִּפְּלוּ עַל-
פְּנֵיהֶם, וַיֹּאמְרוּ, יְהוָה הוּא אֱלֹהֵים, יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים: וְהִזָּה
יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל-כָּל-הָאָרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וְשִׁמוֹ
אֶחָד: יְהִי-חֲסִדְךָ יְהוָה עָלֵינוּ, כַּאֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לְךָ:

הוֹשִׁיעֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, וּקְבִצֵנוּ מִן-הַגּוֹיִם, לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ,
לְהַשְׁתַּבַּח בְּתַהֲלֻתְךָ: כָּל-גּוֹיִם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ, יָבֹאוּ וַיִּשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵיךָ,
אֲדָנִי וּכְבוֹדוֹ לְשִׁמְךָ: כִּי-גָדוֹל אַתָּה וְעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת, אַתָּה אֱלֹהִים

תהלים פט
תהלים קלה
תהלים עב

תהלים קד
תהלים קנ
שמואל א' יב
מלכים א' יח
זכריה יד

תהלים לג
תהלים קו
תהלים פו

תהלים עט
 לְבַדְּךָ: וְאַנְחֵנו עִמָּךְ וְצֵאן מִרְעִיתֶךָ, נֹדְדָה לְךָ לְעוֹלָם, לְדוֹר וָדוֹר
 נִסְפֵר תְּהַלֵּתֶךָ:

תהלים לא
 איוב יב
 בְּרוּךְ יְהוָה בַּיּוֹם, בְּרוּךְ יְהוָה בְּלַיְלָה. בְּרוּךְ יְהוָה בְּשֹׁכְבֵנוּ, בְּרוּךְ
 יְהוָה בְּקוּמֵנוּ. כִּי בִידְךָ נִפְשוֹת הַחַיִּים וְהַמֵּתִים. אֲשֶׁר בִּידוֹ נִפְשׁ
 כָּל־חַי, וְרוּחַ כָּל־בֶּשֶׂר־אִישׁ: בִּידְךָ אֶפְקֵיד רוּחִי, פְּדִיתָה אוֹתִי יְהוָה
 אֵל אֲמַת: אֵלֵהֵנוּ שְׁבַשְׁמִים, יַחַד שִׁמְךָ וְקִים מַלְכוּתְךָ תָּמִיד,
 וּמֶלֶךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד.

יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׂמַח לִבֵּנוּ, וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעַתְךָ בְּאֲמַת, בְּאִמֹר
 לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ. יְהוָה מֶלֶךְ, יְהוָה מֶלֶךְ, יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד.
 - כִּי הַמַּלְכוּת שְׁלֹךְ הִיא, וְלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד, כִּי אֵין לָנוּ
 מֶלֶךְ אֵלָּא אַתָּה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמֶּלֶךְ בְּכָבוֹדוֹ תָּמִיד, יִמְלֹךְ
 עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד, וְעַל כָּל מַעֲשָׂיו.

חצי קדיש

ש"ן: יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא (קהל: אָמֵן)

בְּעֲלָמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ
 וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ

בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל
 בְּעֲגָלָא וּבַזְּמַן קָרִיב, וְאִמְרוּ אָמֵן. (קהל: אָמֵן)

ש"ן: קהל: יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֹלָם וּלְעֲלָמֵי עֲלָמֵיָא.

ש"ן: יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא
 וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל

שְׁמֵהּ דְקָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא (קהל: בְּרִיךְ הוּא)

לְעֵלָּא מִן כָּל בְּרֻכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא
 דְאִמִּירָן בְּעֲלָמָא, וְאִמְרוּ אָמֵן. (קהל: אָמֵן)